

O BOHUSLAVOVI

www.slanskepovesti.cz

CAPO I

Ami   **E**   **Ami**
Od Bílý hory už deset je let,
Ami   **C**   **G**   **Ami**
rok tisíc šest set a jedna třicet.
Dmi   **C**   **G**
Valdštejn teď trucuje, nedělá nic,
Ami   **E**   **Ami**
exulanti vrací se od hranic.
Švédové a s nimi vojska saská,
konečně císařské někdo spráská.
Vždy jeden prohraje, druhý získá,
tak možná se na časy lepší blýská.

Ne, že by se ve Slaným nedělo nic.
Přišel pluk Sasů a Bernard z Elznic,
Slaňák, teď velitel regimentu.
Dost bylo smutku a sentimentu.
Pobočník pluku syn Bohuslav byl,
poslední z rodiny, který mu zbyl.
Voják to udatný s velkou silou,
těšil se po létech na svou milou.

F   **C**   **G**
Však válka je krutá cestu si zametá.
Ami   **E**   **Ami**
Kdo by tušil, že bude třicetiletá.

Přišlo to po létech tak jako dneska.
Krásná panna Eva Pětipeská,
čekala na něho nocí i dnem,
však nemoc zlá se stala i zlým snem.
Setkání šťastných pár proběhlo jen.
Zázrak se nekonal, až přišel den,
takový, jaký se někdy stává.
Naposled chtěla zřít Bohuslava.

Ten než za ní vyjel, tak dorazil zvěd,
že oddíl císařských vrací se zpět.
Pan Bernard nemeškal, svolal radu,
Bohuslava určil ku přepadu.
Naoko rozkaz on vykonat šel,

pak ovšem udělal, to co víc chtěl.
S oddílem nemeškal ani chvíli,
poručil, by přepad odložili.

Však...

Jel cestou necestou, aby brzy
dorazil na koni k její tvrzi.
Poslední polibky a očí střet,
než Eva odešla na onen svět.
Mezitím císařských dost velký houf
k útoku na Slaný ráno si trouf.
Bojují Sasové z posledních sil,
chybí jim pobočník, kéž by tu byl.

Najednou přání je vyslyšeno,
vojáci volají jeho jméno.
Bohuslav v čele své jízdy tu je,
císařské od města vytlačuje.
Ve Slaném potom je velká sláva.
Velitel nejdříve vyznamenává
toho, kdo vítězství stal se strůjce.
Ať žije udatný vojevůdce.

Však...

Potom pan Bernard však sklopí bradu,
vojenskou že musí řešit zradu.
Kdo splnění rozkazu řekl své ne,
odsouzen jest a smrti propadne.
Stalo se tak to, co nikdo nečekal,
velitel syna pak popravil dal.
Než slunce zapadlo, výstřelů šest
splnilo ukrutnou vojenskou čest.

Za pár dní, bylo to na konci měsíce,
přitáhl Valdštejn, císařských tisíce.
Obrovská přesila, až srdce to rvalo.
Město se svou posádkou radši se vzdalo.
Když Slaný Sasové opouštěli,
šly dva smutné průvody mezi děly.
Těla Evy s Bohuslavem míjely sebe,
snad na to už spolu hleděli z nebe.

Ta válka byla krutá cestu si zametla.
Někdo se dostal do nebe a někdo do pekla.